

FAKTA OM UNDERSØGELSEN

IFKA har interviewet 200 af landsforeningens medlemmer.

De interviewede er udvalgt tilfældigt. Interviewene er foretaget telefonisk.

Det løber hurtigt op

Der er udgifter forbundet med at være pårørende, konstaterer ægteparret Kirsten og Palle Hansen efter små 10 års erfaringer med en psykisk syg søn. Selv med to indtægter som henholdsvis lærer og økonoma har de mærket det på økonomien.

AF CURTIS BROWN

"Alle forældre ønsker det godt for deres børn, også når de er flyttet hjemmefra. En del af forælderrollen er, at man i perioder bidrager økonomisk", fortæller Kirsten og Palle samstemmende. Men set i bakspejlet er regningen blevet større end forventet. Godt hjulpet på vej af, at den ene af to sønner har været ind og ude af det psykiatriske system de sidste 10 år og i en stor del af tiden samtidig har kæmpet med et hashmisbrug. "I begyndelsen tænkte vi ikke så meget over det. Sådanne unge, når de flytter hjemmefra. Meget er nyt, og det at få pengene til at slå til kan være lidt af et kunststykke, især hvis man samtidig har en psykisk sygdom. For vores vedkommende er det blevet til en hel del år med et par tusind kroner om måneden i tilskud til husleje, mad og anden støtte til vores søn"

HUSLEJEN DER GIK OP I RØG

Efterhånden finder Kirsten og Palle ud af, at meget af sønnens overforbrug hænger sammen med et hashmisbrug, der ikke bare stopper fra den ene dag til den anden. Nogle turbulente år følger, hvor økonomien ikke bliver bedre, men omlagt. "Vi kunne ikke bare lade det stå til og i stedet for bare at give pengene udviklede vi en slags mini-naturaløkonomi. Når han havde brug for større mad og tøj indkøb eller andet, valgte han det ud, og så købte vi det i forretningen".

Det var samtidig en periode, hvor Kirsten og Palle brugte en del tid og kræfter på at finde ud af hvilke regninger, de skulle betale, og hvilke kommunen skulle. "Det siger sig selv at en ung mand i sådan en situation ikke har det nemt ved at styre økonomien og finde rundt i de mange regler for tilskud. Vi endte med at blive en slags minisocialrådgivere for at undgå, at han gik ned på at skulle forholde sig til de mange forskellige breve med den ene og anden slags formular, der skulle indsendes til rette tid. Vi måtte også holde øje med både de officielle og mere uofficielle rudekverter, der samtidig kom ind af døren i den periode."

